

„Povej vendar, kaj si počel sinoči! Poglej, srajca, zapestnici, spodnje hlače, vse je bilo lepo zlikano in napravljeno na stolu, a sedaj — o, groza! — vse polito s tinto,“ je hitela v eni sapi gospa!

„Kje je pa tisto — tisto belo, ki je sedelo na stolu?“ vpraša še ves zbegani Janko.

„Belo, da, belo, a sedaj ni več belo, temveč lisasto, le poglej, vse polito. Jaz ubožica sem vse napravila v redu, srajco, da se ne zmečka, lepo raztegnila na stolu, tu sta bili zapestnici že zapeti z gumbi, tu pa spodnje hlače, in vse to je sedaj uničeno! O, ti nesrečni človek, povej mi vendar, kaj si mislil!“

Sedaj šele mu prihaja jasno, kaj je bila ona pošast na stolu! Počasi se zmuzne iz postelje oblečen in obut in začne pripovedovati že ne več tako srditi gospodinji, kaj se mu je zdela sinoči ona prikazen z debelimi črnimi očmi — gumbi v zapestnicah — z rokami, visečimi navzdol — rokava srajce. Mislil je, da ga zdajpazdaj pograbi.

„A bav-bava si se bal? Sram te bodi! Tak fant! No, zdaj si ob najboljšo srajco, ker takih madežev ne spraviš nikoli več iz nje.“

„Saj mi je hudo, prosim vas, gospa,“ je bridko prosil Janko, „a ne pravite nikomur, da se mi je kaj takega zgodilo — kar pa upam, da se mi ne bo nikoli več.“

Če mu je ta šola kaj koristila, ne vem povedati natanko, ali toliko vem, da ga ni nihče videl več na cesti, kadar se je znočilo. Zakaj, to ve Janko sam!

Svojima hčerkama.

(K podobi na naslednji strani.)

*Solnček se gorak ozira
k zemlji z vedrega neba,
ptičku kjunček spev odpira,
radost vriska v dnu srca.*

*Lepa je pač vama cesta
sredi pisanih cvetov,
pa če več naprej ne vesta,
srečni prideta domov.*

*Včeraj, danes, drevi, davi
vama je najlepše tam.
Nikdar bol ga ne ostavi,
kdor ne ve ni kod — ni kam!*

*Ven seve pogledat malo,
potlej k mami ljubi spet,
da bi le tako ostalo:
v tihem domu velik svet!*

E. Gangl.

